

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5888/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Saši Bušić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Tatjane Karafin, OIB: 63149112932 iz Zagreba, Ulica Divka Budaka 17, zastupane po punomoćniku Mari Ogresti, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreba, Slavonska avenija 6, zastupan po punomoćnici Iris Šanjug, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 1. travnja 2026. u nazočnosti tužiteljice osobno i punomoćnika tužiteljice, 22. travnja 2026.

p r e s u d i o j e:

1. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 5. Ugovora o kreditu broj: 016-834/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, sklopljenog dana 7. travnja 2006. godine između tužiteljice Tatjane Karafin i tuženika Addiko Bank d.d. (ranije: HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d.), u dijelu u kojem je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% (jedancijelihdvadesetpet posto) iznosa kredita.

2. Nalaže se tuženiku u roku 15 dana platiti tužiteljici iznos od 512,55 eur sa zateznim kamatama tekućim od 28.04.2006. do isplate, i to: – za razdoblje od 28.04.2006. do 31.12.2007. po članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, – za razdoblje od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, – za razdoblje od 01.08.2015. do 31.12.2022. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, – za razdoblje od 01.01.2023. do 29.12.2023. godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, – za razdoblje od 30.12.2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

3. Nalaže se tuženiku u roku 15 dana naknaditi tužiteljici troškove postupka u iznosu od 559,73 eur sa zateznim kamatama tekućim od 22. travnja 2026. godine pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 7. travnja 2006. godine u Zagrebu tužiteljica je s tuženikom (raniji naziv: HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d.) sklopila Ugovor o kreditu broj: 016-834/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (u daljnjem tekstu: Ugovor) kojim joj je tuženik odobrio stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 66.900,00 CHF, prema srednjem tečaju za CHF tuženika važećem na dan korištenja kredita (članak 2.), po kamati od 3,99% godišnje (članak 3.), promjenjivoj prema Odluci o kamatnim stopama tuženika (članak 6.), uz rok otplate 15 godina i dospijeće mjesečnoga anuiteta svakog zadnjeg dana u mjesecu (članak 4.). Člankom 5. Ugovora je, između ostalog, ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% (jedancijelihdvadesetpet posto) iznosa kredita. Temeljem navedene ugovorne odredbe tužiteljici su prilikom isplate kredita, dana 27. travnja 2006. godine, naplaćeni navedeni troškovi u iznosu od 3.861,80 kn / 512,55 eur. U članku 5. Ugovora, kao niti u bilo kojoj drugoj odredbi Ugovora, nije navedeno koje to troškove time tužiteljica plaća te zašto iznose baš 1,25% od iznosa kredita. To joj nisu objasnili ni djelatnici tuženika prilikom obrade i odobrenja kredita. Ista ugovorna odredba je ugovorena po principu „uzmi ili ostavi“, i tužiteljica nije mogla na nju utjecati, odnosno o njoj pregovarati (maknuti je iz ugovora). Štoviše, tužiteljica ne bi mogla ugovoriti kredit da nije pristala na tu unaprijed formuliranu odredbu. Zbog navedenog je riječ o odredbi koja nije jasna, lako razumljiva i uočljiva te suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, kao potrošača. To ju čini nepoštenom te ništavom/ništetnom odredbom u smislu članaka 81. do 87. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03., 46/07. i 79/07), odnosno članaka 96. do 102. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09), dok se tuženik u pogledu naplaćene navedene naknade ima smatrati nepoštenim stjecateljem u smislu članka 1115. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 - u daljnjem tekstu: ZOO/05. Tužiteljica ističe kako članak 5. Ugovora, u dijelu koji se odnosi na jednokratne troškove obrade, nije jedina nepoštena odredba Ugovora. Takva je i odredba o valutnoj klauzuli CHF, sadržana u člancima 3. i 4. Ugovora, odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi temeljem jednostrane odluke tuženika, sadržana u članku 6. Ugovora te odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, sadržana u članku 8. Ugovora. U pogledu jednokratnih troškova obrade, koji zapravo predstavljaju paušalnu naknadu za obradu kredita, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje banka nije dokazala, valja istaknuti i to da je sud Europske Unije je u točki 4. izreke presude u spojenim predmetima posl.br.: C-84/19, C-222/19 i C-252/19 od 3. rujna 2020. godine, utvrdio da ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita „može na štetu potrošača stvoriti znatniju neravnotežu između prava i obveza stranaka koje proizlaze iz ugovora, ako na teret potrošača stavlja troškove koji su neproporcionalni u odnosu na primljene usluge i iznos zajma“, dok je u točki 3. izreke presude u spojenim predmetima posl.br.: C-224/19 i C-259/19, od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita „može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i

obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima“. Iz cit. presuda suda Europske Unije proizlazi da se Direktivi br. 93/13, protivi naplata naknade za obradu kredita potrošaču, jer nije transparentna, odnosno nije jasno na koje se konkretne troškove ona odnosi. Nepoštene odredbe su ništetne od početka te je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvih odredbi i drugu ugovornu stranu u pravnom i činjeničnom smislu vratiti u poziciju kao da ništetnih ugovornih odredbi nije bilo (posljedice ništetnosti). To u konkretnom slučaju znači da je tuženik, po osnovi stjecanja bez osnove te kao nepošteni stjecatelj, dužan vratiti tužiteljici iznos naplaćenih troškova za obradu kredita, i to zajedno s pripadajućim zateznim kamatama od dana kada ih je tužiteljica platila pa do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu prigovora naznačenoj vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi. Naime, tužitelj je vrijednost spora naznačio u iznosu od 1.025,10 EUR dok tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 512,55 EUR slijedom čega je vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačena te se postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka. Tuženik ističe prigovor zastare, osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, protivi se svim dokaznim prijedlozima tužiteljima, ističe kako se u cijelosti protivi izračunu vrijednosti predmeta spora od strane tužitelja obzirom da smatra kako se isto treba odrediti na temelju kondemnatornog zahtjeva, te stoga osporava osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva. Tuženik navodi kako visina i datum naplaćene naknade nije sporan. U tužbi se navodi da su tužitelj i pravni prednik tuženika sklopili Ugovor o kreditu broj 016- 834/2006 dana 07.04.2006. za iznos od 66.900,00 CHF po srednjem tečaju CHF važećeg na dan korištenja kredita, na razdoblje od 15 godina. Tužitelj navodi u tužbi da su mu predmetnim Ugovorom povrijeđena prava potrošača, da je ugovorna odredba Ugovora o kreditu o naknadi za obradu kredita ništetna te ukazuje na obvezu vraćanja iznosa stečenih bez osnove temeljem ništetnih ugovornih odredbi. Kako je tužba podnesena dana 17.09.2025. godine, tuženik ističe materijalnopravni prigovor zastare. Naime, na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godine, što znači da je za sva potraživanja s osnova stjecanja bez osnove koja su nastala prije 17.09.2020. godine, nastupila zastara potraživanja. Kako je kondemnatori dio u zastari, to tužitelj nema niti pravni interes za utvrđenje ništetnosti. Naime, deklaratorni tužbeni zahtjev ne može biti sam sebi svrha, već interes za takav zahtjev mora proizlaziti iz mogućnosti da tužitelj tužbom potražuje isplatu, kako to određuje ZPP-a u članku 187. stavku 2. čl. 187. st. 2., što u konkretnom slučaju nije ispunjeno. Činjenica da je tužitelj bio pasivan cijelo ovo vrijeme ne može ići na teret tuženika. Institut zastare dopušten je pozitivnim pravilima, te su njegove norme kogentne, što znači da stranke a niti sud svojim ugovorima ili odlukama mijenjati, ukidati, smanjiti ili produžiti rok zastare. Tužba uopće ne sadrži koje su konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, pa tako ne sadrži niti onaj minimalni činjenični opis predmetnih okolnosti koje su relevantne za ovaj slučaj, slijedom čega se uopće ne može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe ništetne ili ne. Imajući u vidu navedeno, ako tužitelj ne iznosi činjenične navode vezano za ništetnost odredbi ugovora o kreditu, tada je tuženik mišljenja da su o tom tužbenom zahtjevu ne može ni odlučiti. Apstraktno pozivanje na odredbe ZOO-a i ZPP-a ne može nadomjestiti činjenične navode tužbe o kojima sud treba odlučiti pravilnom primjenom materijalnog prava. Tuženik smatra da su i dokazni prijedlozi predloženi paušalno, bez navođenja na koje okolnosti i koje činjenične navode, a niti je tužitelj predložio zadatak za provođenje financijskog vještačenja. Tuženik ističe kako je odredba kojom

se ugovara naknada za obradu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva. Tuženik ujedno ističe da naplaćena sporna naknada za obradu kreditnog zahtjeva ne uzrokuje neravnotežu među ugovornim stranama jer je isti neznatan u odnosu na ukupni isplatu koju je primio tužitelj. Stoga se ne može govoriti da bi u konkretnom slučaju na strani tužitelja nastala znatna šteta niti se može govoriti da bi došlo do bilo kakve neravnoteže u pravima ugovornih strana. Tuženik ističe da prigovara da bi tužitelj imao status potrošača, dok to i ne dokaže. Prema Zakonu o zaštiti potrošača koji je bio na snazi, odredba o kojoj se navodno nije pregovaralo mogla bi biti ništetna samo ukoliko je takvo što suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu 12 neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok tu znatnu neravnotežu tužitelj ničim nije dokazao.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u presliku Ugovora o kreditu broj: 016-834/2006 od 7. travnja 2006. godine, specifikacija isplate kredita, iskaz tužiteljice i zapisnici s ročišta te priležeći podnesci.

4. Nesporno je među strankama da je tužiteljica u svojstvu korisnika kredita s tuženikom kao kreditorom dana 7. travnja 2006. sklopila ugovor o kreditu broj: 016-834/2006 kojim je tuženik tužiteljici odobrio kredit od 66.900,00 CHF u protuvrijednosti kune. Nesporno je da je tuženik tužiteljici naplatio naknadu za obradu zahtjeva kredita i naknadu za prijevremenu otplatu kredita, sporno je da li je odredba za obradu za zahtjev kredita čl. 5. kao i osnovanost tužbenog zahtjeva.

5. Ne stoji prigovor zastare tuženika jer u ovom slučaju se radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tuženik vrati ono što je neosnovano stekao temeljem nepoštenih ništetnih odredbi Ugovora, a u kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti sporne odredbe Ugovora, a što sud odlučuje u ovom postupku, a radi čega je utvrđeno kako zastara još nije niti počela teći, a koji je u svezi s čl. 323. st. 1. ZOO-a.

6. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da kada je bila kod prednika tuženika, pročitala je ugovor i vidjela je da se mora platiti naknada za obradu kredita. Sjeća se da joj nitko od zaposlenika prednika tuženika nije objasnio od čega se sastoje troškovi za obradu kredita i rekli su da se taj dio ne može mijenjati. Navedenim kreditom kupila je stan u kojem je živjela sa obitelji, a kasnije je zamijenila za drugi stan sa svekrom i svekrvom, s time da je ostala vlasnik kupljenog stana, jedino su se zamijenili za stanovanje, a ne za vlasništvo. Anuitete je plaćala trajnim nalogom.

7. Prema odredbi čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

8. Prema odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe,

odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9. Prema iskazu tužiteljice sud je zaključio da se u konkretnom slučaju nije pregovaralo o navedenoj odredbi jer se radilo o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke koju tužitelj može potpisati ili ne te je sasvim neizvjesno da tuženik ne bi omogućio tužitelju zaključenje ugovora da navedena ugovorna odrednica nije bila uključena u Ugovor. Ugovor ponuđen tužitelju je po principu "uzmi ili ostavi", jer tužitelj je mogao samo isti prihvatiti, druge opcije nije imao. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe čl. 5. nije vidljivo na što se točno odnosi naknada za prijevremenu otplatu kredita i da li je tuženik uopće imao kakve stvarne troškove vezane za navedenu naknadu. Tuženik je na opisani način postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, a prema čl. 96., 97. i 102. te suprotno odredbama ZOO-a. Odredbom čl. 96. st. 1. ZZP-a propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako je suprotno načelu savjesnosti, poštenja te uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. navedenog čl. smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane ovdje tuženika te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora ovdje tuženika. Odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za odobrenje kredita sastavni su dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od prednika tuženika te o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, suprotno načelu savjesnosti, poštenja te je tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza te takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita tužiteljice kao potrošača u odnosu na tuženika.

10. Tuženik nije dovoljno vodio računa o tužiteljici kao potrošaču i slabijoj ugovornoj strani te je povrijedio načelo savjesnosti i poštenja, a prema čl. 4. ZOO-a te načelo jednake vrijednosti činidaba prema čl. 7. ZOO-a stoga je ugovorna odredba čl. 5 i 8.2 predmetnog ugovora nepoštena i posljedično ništetna te je protivna odredbi čl. 81., 82., 90., 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača i prema odredbi čl. 322., 323. i 324. ZOO-a. Kako se radi o ništetnim ugovornim odredbama, a ništetnost nastaje na temelju zakona i djeluje od trenutka sklapanja pravnog posla, a prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a. Prema odredbi čl. 1111. ZOO-a propisano je da dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno, druge nadležne vlasti ili zakona stjecatelj je dužan vratiti odnosno naknaditi vrijednost postignute koristi s time da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom, a iz čega proizlazi da tužiteljica osnovano potražuje kao posljedicu ništetnosti navedenih ugovornih odredbi navedene iznose, a prema postavljenom tužbenom zahtjevu. Sud je iz navedenog utvrdio da je stjecatelj nepošten.

11. Sud je dosudio tužiteljici iznos od 512,55 eur, a koji se odnosi na ništetnost plaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva (čl. 5. Ugovora o kreditu) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja 28. travnja 2006. godine pa do isplate, a prema čl. 1115. ZOO-a i čl. 29. st. 2. ZOO-a. Prema odredbi čl. 1115.

ZOO-a kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sud je utvrdio da je stjecatelj nepošten, a što je prije obrazložio, stoga zakonske zatezne kamate teku od dana stjecanja pa do isplate.

12. Sud je odredio da je VPS 512,55 eur jer se VPS utvrđuje prema utuženom iznosu od navedenih 512,55 eur, koji se odnosi na troškove obrade kredita, a prema odredbi čl. 40. st. 3. ZPP-a.

13. Sud je dosudio parnični trošak tužiteljici temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a u iznosu 559,73 eur, a koji se sastoji od: tužba - 50 bodova, podnesak 5.11.2025. - 50 bodova, ročište 3.03.2026. - 50 bodova, ročište 1.04.2026. - 50 bodova, a što ukupno iznosi 400,00 eur za rad odvjetnika prema OT, PDV 100,00 eur, trošak sudske pristojbe na tužbu 19,91 eur, trošak sudske pristojbe na presudu 39,82 eur.

U Zagrebu, 22. travnja 2026.

Sudac:
Saša Bušić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude strankama je dopuštena žalba u roku od 8 dana od primitka prijepisa presude. Žalba se podnosi pisanim putem u 4 istovjetna primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

- tužitelju po pun
- tuženiku po pun

Broj zapisa: **9-30886-ffd8e**

Kontrolni broj: **07acd-1c4fa-3fd1a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.